

LIŠČÍ GAMBIT

HOST

YOON HA LEE

„Jako když se Heinleinova *Hvězdná pěchota* potká s Coppolovou *Apokalypsou* — a velení by dostal Kurtz.“ *Stephen Baxter*

LIŠČÍ GAMBIT

YOON HA LEE

Brno 2019

Ninefox Gambit

Copyright © 2016 by Yoon Ha Lee

All rights reserved

Cover art © Chris Moore

Translation © Dana Krejčová, 2019

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2019

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-510-8 (PDF)

ISBN 978-80-275-0100-7 (ePUB)

ISBN 978-80-275-0099-4 (MobiPocket)

Kapitola jedna

Učitelka na kelské akademii kdysi vysvětlila Čerisině třídě, že hraniční fukar je zbraň, která by se měla použít až jako ta úplně poslední možnost, a to nejen kvůli své neblahé proslulosti. Dotyčná učitelka viděla jednou takový fukar v akci. Čeris ovšem v hlavě neuvízlo nic takového, jako že třeba všechny dveře v obleženém městě vyslaly záření, které obyvatele upeklo. Nebyly to ovládací rovnice, dokonce ani učitelčino levé oko, poškozené během zmíněného útoku, v němž se jako bludička mihotalo světélko.

Ne, Čeris si zapamatovala hlavně učitelčinu poznámku bokem: že když po návratu našli těla, která byla pouhými mrtvolami s popraskanýma očima, a nikoliv pokroucenými radiačními branami na pozadí sežehlých černých zdí a sklovitých střepů, byla to jedna z nejlepších chvil jejího života.

O pět let, pět měsíců a šestnáct dní později, obklopená rozmáčkánými tanky a kouřícími krátery na Rypadle, odlehlé planetě kacířských úhořů, došla kapitán kel Čeris z roty Volavka ze 109.—229. praporu k závěru, že její učitelka vykládala pohádky. Mrtví — kosti, z nichž se odpařilo maso — nepřinášeli žádnou útěchu. Byla to jenom předčasně odškrtnutá čísla.

Podle instruktáže měli úhoři směrový generátor bouřek. A bouřky měnily vektory. Působily sice jen lokálně, ale bylo nepříjemné, když paralelně se pohybující kolony skončily na opačných koncích cesty sto kiláků od sebe, a osudné, když vás přesun po povrchu planety poslal místo toho do podzemí. Pokud jste se ocitli příliš blízko, mohly vás bouře zcela rozložit na jednotlivé atomy. Čeris i ostatním kapitánům se dostalo ujištění, že pohlcovače počasí udrží bouře v omezeném prostoru a že kelské pěchotě postačí tam jen napochodovat a zmocnit se generátoru.

To bylo před osmnácti hodinami. Nešlo o to, že by byl někdo překvapený, když plán selhal. Tohle byla jatka.

Rota Volavka opustila úkryt v jihozápadním lese před pouhými třiaosmdesáti minutami. Záměrem bylo postoupit únavným obloukem na východ a pak se stočit na sever kolem kóty 117, protože informace od rozvědky naznačovaly, že předvoj úhořů obsadí hřeben u lesa a cestu na vrch samotný ponechá volnou. Když se Čerisina rota vynořila z lesa, uviděla, co se stalo kelům, kteří šli před nimi.

Čeris si ony první, děsivé dojmy z toho, co zůstalo z praporu, nedokázala uspořádat. Nohy obrácené naruby vedle nepoškozených bot. Černo-zlaté kelské uniformy vpletené do roztrhaných hrudních košů. Pokroucené lebky s rozevřenými čelistmi a očními důlky zírajícími ze spánků a pruhy šlach zauzlované kolem drolicích se zubů. Kniha sprostých slov vpsaná do každého marného odstínu červené, jaký kdy lidské tělo vytvořilo, stránky rozevřené po celém bojišti od obzoru k obzoru.

Její rota přežila jen díky hloupému štěstí. Zdržela je chyba v polní síti, a tak unikli hlavnímu náporu. Čeris nevěděla, jestli to zvládla i některá z ostatních rot či praporů. To, že nedokázala navázat spojení s velitelstvím, pro ni nebylo překvapením. Výpadky spojení nebyly nic neobvyklého. Nicméně rozkaz byl rozkaz, a tak bylo nejlepší pokračovat dál. Jakmile se dostanou

dost blízko, hlavní voj úhořů už proti nim nebude moct použít bouře, protože jinak by se sami ocitli v jejich dosahu.

Teplné impulzy v levé paži ji upozornily na kontakt. Služebník Vrabec 3 hlásil souřadnice blížícího se úhořního praporu, odhadovaný příchod za dvě hodiny. Vysílání skončilo výbuchem bolesti: služebník byl odhalen. Nemělo smysl doufat, že v něm úhoři nepoznají kelského služebníka, a bylo znepokojivé, že mu byli ochotní prozradit, že ho našli, než ho zničili. Na oplakávání Vrabce 3, který měl rád kelskou hudbu, nebyl čas. To bude muset počkat.

„Něco od ostatních služebníků?“ zeptala se Čeris přes subvokální přenos svého spojovacího důstojníka, poručíka-ženisty Dinenga.

Chvilě ticha. „Nic, pane,“ řekl Dineng. „Vrabec 8 zkoumá bouři před námi.“

Čeris se zamračila na opakované blikání hlášení ve formě optických vrstev. Pokud něco, znejasňovaly jí obraz situace, ale na to ona byla zvyklá.

Tlachání v přenosu poslouchala na půl ucha a přitom porovnávala staré mapy i nová hlášení průzkumníků. V proudu zvuku praskala pořád dokola určitá slova: *Úhoři. Spánek. Bouře, fraktální koeficient, nemůžou si ty pohlcovače počasí pospíšit. A pro všechno na světě, to už zase kel Inoe žvaní o svém sexuálním životě?*

Čeris by osobně nevadilo, kdyby si mohla zalézt do stínu pod skálou a nejmíň týden prospat. Týden byl jednou z mála časových měř, které hexarchát neupravoval. U nich doma ve Městě hodujících krkavců používali osmidenní týden. Když byla unavená, bylo snadné přepnout z desetidenního vojenského týdne na osmidenní. V potají udržované tradici lidu, z něhož pocházela její matka, by byl dnes Mrtvolný den, připomínající důležitost mrchožroutů. I když, o té by se dalo pochybovat.

„Pane.“ Nadporučík kel Verab ji vytrhl ze zasnění. „Nelíbí se mi ty siluety na kótě 119.“ Tato kóta ležela jihozápadně od kóty 117. Vyvolala si komplikovanou siluetu na obrazovce

a zamračila se na ni. „Nejspíš nějaké zařízení. Vsadím se, že má oči. A úhoři určitě povolají dělostřelectvo v tom momentě, kdy si budou myslet, že nás vyřídí všechny, na to můžete vzít jed. Možná bychom měli jít dál na východ.“

„Nemůžeme se kacírům vyhýbat věčně,“ namítla Čeris. „Budeme muset doufat, že pokud začnou vrhat střely, formační ochrana vydrží.“ Oslovila celou rotu. „Formace,“ nařídila. „Pirův vějíř.“ Mělo to i delší jméno, ale na bojišti neměl na celá jména nikdo čas.

Pirův vějíř patřil k jednodušším formacím. Jak jméno naznačovalo, připomínal klín. Pro Čeris to bylo nejjednodušší: držela hlavní otočný bod v čele a všichni upravili pozice vzhledem k té její.

Boj ve formaci byl kelskou specialitou. Spojení formační geometrie a kelské disciplíny jim umožňovalo usměrňovat účinky exotik, od žárových kopí po silové štíty. Naneštěstí, jako se všemi exotikami, tato schopnost závisela na tom, nakolik se místní společnost držela hexarchátního vysokého kalendáře. A vysoký kalendář nesloužil pouze ke sledování času. Zahrnoval i svátky, výroční dny s obřadným mučením kacírů... zkrátka, celý vratký společenský řád.

Že se účinek formace začíná šířit, Čeris poznala, když svět zmodral a černé se proluly do šedé. Pirův vějíř nabízel ochranu před počasím. Obvykle bylo lepší spoléhat se na pohlcovače počasí, jenže Čeris už přestala věřit, že na této misi budou fungovat. Naneštěstí formace nezaštiťovala jednotku před přímým zásahem. Doufala, že se dostanou ke generátoru dřív, než to začne být problém.

Pokud by se situace změnila, byly tu další formace. Knihovna kelské pěchoty jich čítala tisíce, i když základní lexikon jich zahrnoval jen asi stovku. A také jste při modulaci museli počítat s přechodovým časem, zvláště mezi méně známými formacemi. Čeris mohla svým vojákům podat informace přes síť, jenže to nenahrazovalo cvičení.

Zahnuli k severu a pochod Čeris uklidnil. Nízké, tlusté sukulenty — příliš nízké, než aby tvořily spolehlivý úkryt —, které tu rostly, končily rozdupané. Rostliny vydávaly štiplavou vůni, která slábla do mdlé přesládklosti. Průzkum oblasti ji neoznačil za toxickou. Čeris nevěděla, jestli mají rostliny nějaký význam pro úhoře. A ona Rypadlo pravděpodobně opustí, pokud tedy Rypadlo vůbec někdy opustí, aniž to zjistí.

Nadporučík Verab ji tepelným pulzem upozornil na to, že byl spatřen nepřítel. V přenosu Čeris zaslechla, jak mladší seržant rve na někoho, kdo upustil pušku, zeleného rekruta, který měl nadání všechno zpackat.

Polní opevnění úhořů kontrolující jeden z větších pahorků vypadalo jako hrubé pobřeží v moři prachu a jejich hlídky se pohybovaly s jistou lajdáckostí. Vzdálené postavy se ale začaly vzrušeně pohybovat: Čeris by se vsadila, že si mysleli, že tu jsou v bezpečí.

Letmý zájem vzbudila úhořská korouhev, což byl zelený oheň a pochmurný stín s kroutícím se motivem. Úhoři se nazývali Společností rozkvětu, třebaže hexarchát toto jméno nepoužíval. Odebrání jména upíralo dotyčným lidem jejich moc, což byla lekce, na niž se Čeris snažila nemyslet.

„Ukázat kelskou korouhev. Postoupit a pal. Chci, aby všechno, co se hýbe, chcíplo.“

Korouhevníci zapnuli generátor a k nebi vyšlehl oheň. V srdci zlatých plamenů byl kelský jestřáb z popela, černý pták hořící ve své vlastní slávě, a pod ním znak jejich generála, trnový řetěz. Přestože ji pobavilo, s jakou útlou rychlostí byl znak navržen — pochopitelně v něm nechyběl okázalý jestřáb z popela, pochopitelně v něm byl oheň —, pocítila Čeris při jeho spatření tajné pohnutí.

Několik zelených vojáků z Verabovy čtyř střílelo na strážce, ale příliš rychle a ne moc přesně. Seržantovi, zaujatému něčím jiným, trvalo přesměrovávání jejich úsilí k něčemu užitečnějšímu příliš dlouho, ale Verab už to řešil. Ovšem pořád bylo lepší střílet než nestřílet.

Bouře řádila kolem nich a úhořskému opevnění se vyhýbala s ohromující přesností. Svět se proměnil ve změť siluet. Pach země byl palčivý, sůl, kamínky, sladkost. Čeris si někde na pozadí vnímání uvědomila, že ta sladkost vychází z probuzených květů sukulentů.

Budou se muset ležením přebrodit, než se dostanou do bezpečí před počasím. Čeris uvažovala, jestli úhoři obětují svoje lidi, aby mohli plný nápor bouře přesměrovat proti kelům.

„Nadporučíku, máte svou četu pevně v ruce?“ zeptala se Čeris Veraba.

Při boji ve formaci záleželo na stavu mysli každého vojáka, jinak exotické účinky kolísaly. Byl to mikrokosmos důležitosti doktríny v hexarchátní společnosti. Formační instinkt, který každý kel dostal na akademii naprogramovaný, měl zajistit nezbytnou soudržnost. V praxi to s někým fungovalo lépe než s jiným.

„Budou sloužit, pane,“ opáčil Verab úsečně.

„Zajistěte to,“ nařídila mu Čeris.

Obrazovka ukazovala, že ostatní čety se drží dobře. Kulky zasahovaly ochrannou zónu formace a odrážely se v absurdních úhlech. Všude kolem nich se valila voda, nicméně Čeris ani vojáků stojících poblíž se liják nedotkl.

Děšť se však překvapivě rozletěl ve sních a sních v krystalky. Čeris si poslala Vrabce 14 pro jeden krystal. Bylo to lesklé stříbro rozkládající světlo do duh, pokud by tedy duhy znaly jen studené, smutné odstíny modré a fialové. Čeris se krystalu nedotkla, i když měla natažené kelské rukavice. Vrabec už začínal korodovat a ona mu vyjádřila své politování. Odevzdaně zacvrlikal.

Pirův vějíř je měl zbavit bouře bez dalších transformativních účinků. Čeris se zamračila. Značnou část svého pětiletého pobytu na akademii strávila studiem matematiky formační mechaniky. Když si nějakou formaci vybrala, učinila tak s plným porozuměním jejím konkrétním slabinám.

Problém byl, že její analýza závisela na konsenzuální mechanice vysokého kalendáře. Nyní měla náznaky, že směrový bouřkový generátor pracuje způsobem, jakým pracuje, protože spoléhal na radikálně kacírský kalendář se související kacírskou mechanikou, což narušovalo správnou funkci formace. Zlobila se na sebe, že to nepředvíдалa. Kacíři většinou používali techniku kompatibilní s vysokým kalendářem, nicméně vývoj čistě kacírské techniky byl stále možný.

Její nadřazení to museli vědět, ale nečekala, že by se nižšímu důstojníkovi svěřovali se záležitostmi týkajícími se kacírství. Přesto nemusely ostatní kelské roty zahynout tak, jak zahynuly, setřené do bezvýznamnosti. Jako Čeris, i jejich kapitáni spoléhali na pohlcovače počasí, na své formace a na exotiky, na nichž byla jejich civilizace závislá od jejich objevu. Čeris vadilo jen málo věcí, ale zbytečné plýtvání mezi ně rozhodně patřilo.

Odchylka od vysokého kalendáře se dala změřit a její jednotka jí poskytla nástroj, s nímž mohla takové měření provést. Nasála vzduch přes zařáté zuby a zaposlouchala se do brebentění v přenosu. *Bouřka a smrt a barva oblohy a puchýře. Kontakty kontakty kontakty a zasraný krystaly. Jenom škrábnutí, ne — Chrif šla k zemi.* To bude Chriferafa, z níž si všichni utahovali, protože se její jméno nedalo vyslovit.

Kulky a úhoří oheň se na ně řítily jako součást bouře. Čeris sebou proti své vůli trhla, když kolem ní prosvištěl pramínek ohně, který odrazila formace.

Její vojáci ji nebudou mít rádi, ale na tom nezáleželo, hlavně pokud přežijí. „Přebít formaci,“ pronesla do přenosu. Její dech byl ve vzduchu stříbřitě bílý. Zimu sotva vnímala, což bylo zlé znamení. „Družstva tři až šest, upravit formaci.“ Jednou rukou psala rovnice na druhou ruku, aby je mohly kinetické senzory zachytit pro přenos.

Nejdřív menší test. Potom, podle výsledků, další testy, aby zjistila, jaké jsou odchylky a jestli připouštějí nějaké dobré možnosti. Práce s kacírskou mechanikou zahrnovala určitou

dávku kacířství, ale měla rozkaz pracovat s těmi zdroji, které měla po ruce, takže hodlala udělat přesně tohle.

Formace zakolísala. Ze svého místa neviděla jasně, ale ikonka formace se jasně a nedůtklivě rozzářila, aby ji varovala, že selhává soudržnost. Skřípavý hlas v její hlavě navrhoval, ať nařídí ústup nebo nechá vojáky přesunout do náhradní formace, něčeho, čehokoliv, co by odpovídalo doktríně. Její zorné pole na okrajích zrudlo.

„Tohle je součást *plánu*,“ pronesla rozmrzele a varování zrušila.

To ale nebyl skutečný problém. Tím bylo váhání jejich vojáků. Družstva tři, pět a šest plnila rozkazy, i když šestka měla potíže se přizpůsobit kvůli padlým. Čeris ustoupila natolik, že si od seržanta vyžádala momentku. Směrová bouře vyřízla v družstvu mezeru a ve zvětšující se narůžovělé louži zanechala mastné fleky a částečné mrtvolky. Čeris navrhla úpravu, ale se zbytkem se už bude muset vypořádat seržant.

Družstvo čtyři se rozkazu bránilo. Pirův vějíř znali a chápali. Úpravy, které jim Čeris poslala, nikoliv. Seržant konvenčně protestoval, div že necitoval kelský kodex chování. Formace nepatří do kelských lexikonů. Nekonvenční myšlení představuje pro prověřenou hierarchickou soustavu nebezpečí. Její rozkazy nepropagují nejlepší zájmy hexarchátu. A tak dále.

Bouře padala v provazcích vlnícího se světla, ostře hadovitého a dráždivého. Čeris nechala Dineng poslat pro dalšího Vrabce, aby si ověřila, že to světlo je smrtelně nebezpečné. Vrabec se jedné stuze světla vyhnul příliš pozdě a byl proměněn v masu rovnoběžných plátků a kovového skřípotu. Padl na zem a už se nehýbal. Světlo ho představovalo znovu a znovu, až nezůstalo nic než srostlina seříznutých krychlí. Čeris sebou trhla, ale už se s tím nedalo nic dělat.

Otevřela přenos a vzdorovitěmu seržantovi velmi shovívavě rekla: „Znovu to zvažte.“ Bude lepší zajistit si jeho spolupráci. Jinak by musela formaci upravit s nejistými výsledky.

Celá léta s ním jídala u vysokého stolu a poslouchala jeho historiky o službě v Zatopené marce a na Opeřeném mostě mezi dvěma velkými kontinenty na planetě Machtu. Věděla, že si rád dává dva loky ze svého poháru poté, co dokoluje pohár společný, a pak si na rýži aranžuje nakládanou zeleninu nebo sezamový špenát. Věděla, že mu záleží na tom, aby byly věci na správném místě. Bylo to pochopitelné nutkání. A taky ho to nakonec zabije.

Čeris už přepisovala rovnice, protože věděla, jaká bude jeho odpověď.

Seržant zopakoval svůj protest a jen tak tak, že ji neobvinil z kacířství. Formační instinkt ho měl přinutit uposlechnout, ale to, že její jednání považoval za silně nekelské, mu umožňovalo vzdorovat.

Čeris utnula spojení a vyslala další přednostní povel. Potvrzení od seržanta Veraba znělo ponuře. Čeris označila čtvrté družstvo za vyhnance, už to nebyli kelové. Neuposlechli ji, a tím to končilo.

Nová formace se trhaně poskládala a vyrazila. Dostali se pod těžší palbu. Dva stromy vybuchly, když se jich dotkl úhoří oheň, zatímco je míjelo páté družstvo. Jednoho desátníka přibily ke svahu třísky, které se následkem výbuchu rozletěly kolem. Voják tři kroky nalevo od Čeris vypadl z formace a zmižel v oparu krve a cárů. Kel Nikara, který tak dobře zpíval.

Čtvrté družstvo se již rozpadalo, ale ona neměla čas, aby mu věnovala pozornost.

Vedla postup z bodu do bodu. Znovu upravila formaci, vysílala rozkazy jednotlivým vojákům a řešila v hlavě mezilehlé figury, aby udržela geometrii v rámci nezbytných chyb. Bouře ustupovala. Byli příliš blízko úhořů. Následná otázka byla, jestli by měla vymyslet formaci, která by jim poskytla lepší ochranu před úhořími invariantními zbraněmi, které mohly fungovat pod jakýmkoliv kalendářem, když teď již bouře nebyla ve hře.

Stáli proti pětinasobné přesile, jenomže úhoři neměli přístup k formacím, takže kelové měli šanci. Čeris spěchala, proto vsadila na přímočaré znásobení síly. Další úpravy. Zbývající vojáci věděli, že jí mají věřit. A zvukový proud to odrážel. *Úhoři, mrtvolný smrad, těžká palba z toho hájku, bubnování.* Opět věnovali pozornost důležitým věcem.

Ke své úlevě dokázala zjednodušit násobič síly, upravený z figury Jeden trn otráví tisíc rukou, aby ho mohla použít ve své improvizované formaci. Ona i vojáci byli vyzbrojeni kalendářními meči, jež se obvykle používaly při soubojích. Nebyla to zrovna nejlepší zbraň, ale už byli blízko generátoru bouří, který měli získat nepoškozený, a generálový rozkazy byly jasné. Meče by neměly poškodit neživé předměty, což bylo hlavní kritérium.

„Meče, teď,“ nařídila Čeris.

Kelové tasili meče. Každý meč tvořil jinak zabarvený čistý prut světla. Čerisin přecházel od modré u jílce k červené na špičce. Když se přiblížili k nepříteli, zaplála na čepelích čísla: *den a hodina vaší smrti*, říkali kelové s oblibou.

Až na to, že datum a čas na Čerisině meči byly špatně. Nebyla jediná, koho to vyděsilo. *Údržba, radši použít pušku*, děsivá *kalendářní hniloba*. Nejenže byla čísla špatně, ale navíc blikala a jiskřila, zaostřovala se a rozostřovala. Rychlá prohlídka roty ukázala, že všechny meče mají stejný problém. Už to samo o sobě by bylo dost špatné, ale meče navíc ani nebyly synchronizované.

„Pane, možná jiná zbraň —“ ozval se nadporučík Verab.

„Pokračovat v postupu,“ rozkázala Čeris. „Žádné střelné zbraně.“ Pokud budou meče k ničemu, budou muset zkusit něco jiného, nicméně meče nezhasly úplně. To jí dávalo naději, pokud se tomu tak dalo říkat.

Zpočátku probíhalo všechno dobře. Po každém úderu meče šlo k zemi deset úhořů, jak se siločáry prosekávaly jejich řadami. Čerisina práce s mečem byla metodická, systematická,

stejně jako když se účastnila souboje. Jediným svým výpadem probodla osm vojáků v úhořích řadách. Vždycky byla dobrá v úhlech.

Jak se prosekávali přes úhoře, kelská formace držela. Zbývající mlha v kopcích nabrala narudlý odstín. Čeris si záměrně všimla úhořích obličejů. Příliš se nelišily od tváří jejích vojáků: mladí, staří, s tmavou pletí i světlí, oči většinou hnědé, občas šedé. Jeden z nich mohl být Dinengův bratr, nebýt světlých očí. Ale v kalendářním světle vypadali cizácky, zalití odstíny neurčité barvy, která se pomalu měnila v určitější.

Když se v dohledu objevil generátor bouří, narazili na nečekaný zádrhel. Generátor samotný se krčil na návrší nízkého kopce, viditelný za průhlednou palisádou. Ze všeho nejvíc připomínal malý, zdeformovaný tank. Čeris požádala jednoho Vrabce o analýzu přibližné hmotnosti, a dostala ji. Nad odpovědí si hryzala ret. No, na to ostatně byly vznášece.

Dalším divným faktem bylo, že kromě čtyř úhořích služebníků generátor nikdo nebránil. Služebníci byli vyzbrojení lasery, ale jejich palba zatím nepronikla přes kelskou obranu.

Vzduch zchladl a zešedl, z čehož Čeris poznala, že současná formace ztrácí na účinnosti. Těžko se jí dýchalo, a i když měla nouzovou zásobu vzduchu jako všichni, tušila, že tohle je teprve začátek. A opravdu, jakýkoliv pohyb byl stále těžší a těžší.

První pokusy o opravu formace měly za následek pouze studenější vítr a šedivější svět. Skřípajíc zuby — *zima, entropie*, byl čas *vypadnout*, ale byli *tak blízko* — zkusila jinou konfiguraci. Bylo těžké myslet, těžké přimět se dýchat. Měla dojem, že slyší píseň sněhu.

„Potřebuju vaše výpočetní kapacity,“ oznámila Čeris svým poručíkům. Byli tak blízko ke generátoru počasí, a úhoří před nimi už prchali. Museli se prostě jen zmocnit toho zatraceného krámu a držet ho, dokud je nevyzvednou. Jenomže na to, aby ho udrželi, potřebovali fungující formaci. Stačilo to, aby zatoužila po časech obyčejných kulek a bomb.

Představa, že své vojáky zbaví výpočetních prostředků, se jí líbila stejně jako jim, což znamenalo, že vůbec. Jenomže nebyli v táboře, kde by mohli sestavit výkonnější síť. Tady neměli přístup k větší, výkonnější síti přátelského divomůrového transportu či vojenské základny. Čeris musela použít polní síť, protože nic jiného prostě neměli.

Poskytla své rotě vteřinu, aby pochopila, co se stane, a pak převedla všechny jejich přidělené zdroje na sebe. Ignorovala stížnosti, některé důraznější, jiné méně, *nevidím, ztráta souřadnic*, byla taková *zima*, a změt nadávek. Verab něco říkal ostatním poručíkům, ale neoznačil konverzaci pro její pozornost, a tak usoudila, že to vyřídí sám.

Formulovala otázku tak, aby jí mohl výpočetní útok dát odpověď v rozumné době. Rotní síť nebyla vnímavá jako vojenští služebníci, ale pokud jste věděli, jak se soustavou mluvit, byla schopná poskytnout diferencované odpovědi. Když svět opět zčernal, síť jí sdělila, že by měla postupovat podle konkrétní série aproximací. Povolila výpočet a dodala omezení mající za úkol urychlit zkoumání vhodných řešení.

Problém bylo snadné odhalit: nejenže generátor bouří spo léhal na kacířskou mechaniku, což také vysvětlovalo potíže pohlcovačů počasí, ale navíc sám o sobě představoval narušení vysokého kalendáře. Čeris se netěšila na to, až to bude oznamovat svým nadřízeným.

Přelil se přes ně zelenočerný oheň, zbytky úhořího odporu. Čeris v duchu prosila, aby formace vydržela tak dlouho, než se polní síť prokouše výpočty. *Rychleji*, myslela si a byla jí taková zima, až si byla málem jistá, že má zuby jako rampouchy a prsty zmrzlé do artritických větviček.

„Generátor je náš, pane!“ zvolal Verab, když jeho četa vyřídila poslední prskající hlouček úhořů. Na chvilku měli klid.

„Výborně,“ pochválila ho a myslela to vážně. „A teď se musíme udržet.“

Výpočty si vybíraly svou daň. Skrze přenos Čeris zjistila, že kel Zro ze třetího družstva přesunula víc funkcí svého situačního vnímání do přenosu, než bylo rozumné, a teď za to platila. Voják po Zroině pravici varovně vykřikl a ona svou pozici stačila jen tak upravit, aby ji nezalil úhoří oheň. Zro nebyla jediná, kdo měl potíže. Dokonce i lidé, kteří používali přenos s obvyklou obezřetností, byli desynchronizováni.

Čeris požádala síť o shrnutí předběžných výsledků a prošla si je. Nic, nic, nic — aha. Zatímco se obloha vytrácela, natukala své návrhy a zase čekala.

„Pane,“ ozval se poručík Ankat ze třetí roty. „Mám takové tušení, že někdo úhoře znovu radí, aby se na nás vrhli. Víte, bylo by to od nich chytré.“

„Nedokážu síť přimět, aby počítala rychleji,“ opáčila Čeris. „Jsme kelové. Oni ne. Jestli je ze sebe budeme muset sundávat zuby nehty, tak to taky uděláme.“ Systém konečně přišel s funkčním modelem podmínek, které je trápily. Čeris spolkla bezděčné syknutí úlevou a rozkazy štěkala jazykem, který byl jako kus uhlí poté, co vyhasla poslední jiskřička.

Rota se na její rozkaz pohnula jako stroj rozložený na vrzájící součástky. Čeris provedla úpravu podle trasy čtyř jedna a dvě a nechala zadní čtyř přejít dopředu, aby vyřídily zbytky úhořů. Postupně, jak nacházeli správné pozice, se poslední entropický chlad odletnil. Moci opět normálně dýchat byla úleva.

Čeris si dovolila vteřinku rozjímat nad nejbližšími úhořími mrtvolami. Některé zvětraly v sochy kalného ledu. Jiné se roztekly do záhadných barev zapomínajících správné odstíny masa, očí a vlasů. Odhadla ztráty a zaznamenala je pro pozdější porovnání s pozorováním Vrabců. Bylo důležité potvrdit počty, zvláště když mrtví byli mrtví vašim přičiněním.

S poručíky přeorganizovala rotu, aby lépe bránila generátor bouří, s použitím formace znepokojivě se podobající Hranici hořící dovnitř, která byla na seznamu zakázaných. Pak

vyslala zhuštěnou zprávu, v níž orbitálnímu velitelství sdělovala, že získali nejisté předmostí na úhořím území. Vysílání by s trochou štěstí mělo projít.

Chvilku jí trvalo, než poznala velitelský podpis na příchozím hovoru, protože ho nečekala, ne tak brzy po odvysílání.

Hlas byl po bzučivém oparu tlachání v přenosu překvapivě jasný a pronikavý. „Kapitáne kel Čeris, rota Volavka, 109.—229. prapor, potvrďte příjem,“ zaznělo. Poznala, že hlas patří brigádnímu generálovi kel Faroš, která velela expedici.

Čeris jedním okem dál sledovala situaci a odpověděla na stejném kanále s použitím náležitého klíče. „Kapitán Čeris, generále. Zajistili jsme cíl.“

„Nepodstatné,“ prohlásila Faroš. Takovou odpověď Čeris věru nečekala. „Připravte se na vyzvednutí za dvacet šest minut. Generátor tam zanecháte. Prozatím jsme vyřadili místní úhoří vzdušnou obranu.“

Čeris se ohlédla přes rameno na generátor a nebyla si jistá, jestli slyšela správně. Generátor obklopovalo působivé, modrofialové světlo. Při pohledu na něj ji zabolelo v kostech, jak si vybavila ten mráz. „Generátor, pane?“

„Je to dobře odvedená práce,“ opáčila Faroš, „ale teď už je to problém někoho jiného. Nechte ho tam, kde jste ho našli.“ A odhlásila se.

Čeris předala oznámení.

„To si musíte dělat prdel, pane,“ zněla Verabova odpověď. „Jsme tady a teď, tak nás nechte to dodělat.“

„Vždycky se můžeme přihlásit, že zůstaneme,“ poznamenal Ankat suše. „Víš, jak moc kelský velení miluje dobrovolníky.“

„Bylo zjevné, že nás chtějí dostat pryč,“ pronesla Čeris. Ale také byla rozčilená. Čekali, že úhoře vyženou z jejich skrýší, aby ty, kdo přežijí, mohli hexarchátní donucovači přeprogramovat pro návrat do civilizace. Bylo zvláštní, že expedici takhle utnuli. Proč je posílali pro generátor bouří, když ho s sebou nakonec vůbec neměli brát?